

Opening solotentoonstelling Martin Wallaert in Machelen-aan-de-Leie, diverse locaties.

Van 8 tot 31 december 2018

Openingswoord door Wim Lammertijn, conservator mudel (Museum van Deinze en de Leiestreek)

Geachte dames en heren, Geachte leden van het gemeentebestuur van Zulte,
Geachte vrienden van de kunsten en van Martin,
Beste Martin,

Ik ben blij dat we hier vanavond samen zijn voor wat bijna een traditie is geworden. Ik wil eerst iets algemeen zeggen over Machelen, want het is een dorp dat mij al meermaals heeft gecharmeerd. Niet alleen omdat ik hier vijf jaar in het Roger Raveelmuseum mocht werken, of omdat ik hier al 10 jaar mocht wonen, maar wel eerst en vooral omdat een hele tijd geleden reeds het toenmalige gemeentebestuur ervoor koos om in Machelen de kaart van de cultuur te trekken. We kregen een vernieuwde dorpskern, een nieuwe Guldepoort, schone boorden aan Machelenput, de tentoonstellingsruimte in De Leeuw, enz. Natuurlijk was dat toen nogal evident om die culturele kaart te trekken met een kunstenaar als Roger Raveel in het dorp, en met zijn Raveelmuseum. Maar ik ben heel gelukkig dat men dat ook in het huidige bestuur is blijven steunen. En Machelen-aan-de-Leie is een dorp geworden dat leeft voor jong en oud, en ik ben ervan overtuigd dat de aanwezigheid van een levende kunstenaar ook leven brengt in een dorp. Raveel moeten we intussen helaas betreuren in Machelen, maar sedert enkele jaren is Martin Wallaert in Machelen neergestreken. En hij beweegt zich ook in Machelen, en ik denk dat de meesten onder ons al vertrouwd zijn met zijn gastvrijheid, zowel op momenten als vanavond als op een doordeweekse dag of wanneer hij zijn woning voor het publiek openstelt. En dan komen we natuurlijk ook bij het oeuvre van Martin. Ontegensprekelijk draagt hij de genen van de kunst van onze regio in zich.

Maar het heeft geen zin om hem alleen maar in de tijd te situeren, want het is voor hem al moeilijk genoeg om die zware erfenis van de kunstenaars van Latem en de

Leiestreek te dragen, en hij kan er natuurlijk ook niet aan doen dat hij pas in 1944 is geboren.

Maar net zoals zovele kunstenaars heeft ook hij een evolutie doorgemaakt, een evolutie die nog altijd aan de gang is, een levenslange zoektocht om datgene wat hij als kunstenaar denkt en voelt zo goed mogelijk uit te drukken. En het is binnen zo een evolutie dat we hem moeten kaderen, niet in de tijd.

Na WOI ontwikkelt zich in de jaren 1920 in onze regio wat men later het Vlaams expressionisme noemt. We krijgen sterk geborstelde werken van pakweg Gust De Smet of Frits Van den Berghe, die als kunstenaar definitief doorbraken. Martin Wallaert debuteert als prille twintiger midden de jaren zestig. In zijn manier van uitdrukken zijn er sterke gelijkenissen met bijvoorbeeld de landschappen uit de jaren '20-'30 van Constant Permeke en Albert Servaes. Dik in de verf, zware contouren.

Vanaf midden de jaren 1930 evolueren heel wat van onze expressionisten. Het werk van Gust De Smet, van Permeke, van Hubert Malfait, wordt zachter en gevoeliger, contouren vervagen. Het is iets wat men later het animisme is gaan noemen.

Al vrij snel maken de landschappen bij Martin Wallaert plaats voor de mens, het individu wordt steeds belangrijker. Op een zeer gevoelige manier weet hij de intimiteit van het leven weer te geven. Het trekpaard heeft plaats gemaakt voor het huisdier, de boeren van Permeke hebben plaats gemaakt voor de leden van het gezin of voor vriendschappen. De relatie man-vrouw weet hij te vereeuwigen in zeer intimistische huistaferelen en naakten. Martin Wallaert lijkt wel een animist geworden.

Om te besluiten Martin, ik lees 1 zin uit het tijdschrift Vlaanderen, jaargang 15, 1966: "Een schilderij van Wallaert wordt in hoofdzaak gedragen door het gevoel". Ik denk dat dat toen klopte en dat je dat tot op vandaag, van expressionist tot animist, 100% trouw bent gebleven.

Proficiat met je oeuvre en met de presentatie van vandaag.